

Neslihan elik

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.11.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aksi

koştur deli ayışığı
göğü yazan aynırken nasıl daha göneng olur yerden
diye düşmedi mi geceye şair,
kendine yetişirsin belki.
sustur papatya kayıtsız yağmurları damarlarında
dik başlı rüzgarlar göç etsin gizli gizli gülerken nefesine
kırmızı karıncalar yarışırken sen ninni eyle çağıl çağıl
pek güzel dinliyor susabilenler
ah bu nasıl işkence
hep konuşmada sus pus heyelan

Neslihan Çelik

Az Kala

darb ederken ateşe banmış ellerim
en güçlü yerinde bıraktığım fedalarımı
eğilip almaya aksini bulacak mı unuttuklarım
bilmem

her yokuş mu karambol

her kaçış mı adım artık

ve hep yamaç vadiye bozduğum kıvrımlarım

ne bekler beklesin

susar mı sussun

olursa olsun,

parıltı fasilesine ahbap bir ihtimal

kiralık kayığa atlarken tutunduğum rast geliş.

yüzerim düştüğümde çözüne çözüne...

yeterince ertelendi

ateşte sönmeye afetlerim.

hey yokuş...

Neslihan Çelik

Belki...

özkiyım faka basmış korsan hücreleri...
nefret alası, dehşet sarısı
kapı önünde hediye paketi,
ambalajında bitik başlangıçlar.
balkonuna çık
ay karası indim gecelerine.
bir bardak çay iç
tüm kırıklıklarımı hayal ettim
de demledim...

rüyalarına işgalciyim
vurdumduymazlığına direnişçi
el koydum arsız alanlarına
benleştirmek var mülkiyetini.
açar, kanarsa tekemen ruhun
açar kozası yüreğimin.

Neslihan Çelik

Bir / 'şarkı Tadında Sözler'

gecenin dargını geceye vuruldu
çoğalttıkça ölüyor cümleler.
sabahın sessizi sabaha meyil verdi
dinlendikçe ağrıyor kelimeler.
kop yaprak oyuna karış
beklegillerden rüzgara salın
düştüğün yer bildiğim yer olsun.

Neslihan Çelik

Çok Geç

beni sadece ben dizginlerim,
damarımda ahirin kirli suyunu yaktığımdan beri,
parçalasan yağmalanmış gökyüzü akar sözlerimden,
kenara çekil
evinden kaçırılmış bir yaprak düşmesin üstüne

Neslihan Çelik

Dağılabilirsiniz

geçtiği sokaklara
veda öpüşleri konduracak adımlarım,
artık her tik tak.
bilmem koz kavurandan
sarkar mıyım kestane karasına.
işte tüm hazırlıklara başlama vakti,
lakin bir kuğu fırtınası
dersin isterdim silüetimi,
bir kuğu fırtınası dağıtsın
balkona sakladığım harmanı.
son kez
bir damla bengisu serpecek tan kalsın üstüme,
herkes dağılsın.

Neslihan Çelik

Dalgıç Kuşları

çünkü çok yol aldık zamandan.
durursak, her sokak başı başladığımız yer
bir nefeslik beklersek kapanır su savağı
dönersek, yaşar mı bu dalgıç kuşları.....

Neslihan Çelik

Depar

uyudu uyandı
vapura yetişti
işe yetişti eve yetişti.
yaşama parmak ucunda,
bahara yine yetişti.
bu ne kusursuz sevinç
ne çirak işkence
her sabah inatla katline vuruyor
akreple yelkovanı.

Neslihan Çelik

Dönüş

gülerken beni ağla dedi özyitim
beni uyu beni uyan
her sabah yıkadığın benim yüzüm
yumduğun benim elim olsun istedi.
karlar küskün yağmadan
tüm ağaçlar harami
bu kez kaç kapı kaç kilit.
gittim geldim
dağları tepeleri sorma
mahal aynı mahal
düşen kalkan değişmiş.

Neslihan Çelik

Geldim

yorgun bir yamaç bıraktım yanına
terlemişti gözlerin
parmaklarım çöldü kuruttum.
giderayak uğramıştım rüyana
soluğun sızlıyordu
tepelerden düşüyordun, ürkektin
bir açık denizdin
korkak bir gemiydim sana.
karanlık efil efil
sessizlik çağıl çağıldı
seninle dönüyordum bir o yana bir bu yana
kıyamadım, uyandırmadım
uyudum aynı rüyada.

Neslihan Çelik

Neslihan Çelik

Geri sayım- I

kara hareli kutsal düş!
sana inat gökyüzüne salmadan ruhumu
bir ağacın gölgesine dikeceğim
istediğim gün ve saatte...
gececi taşlarını okşayarak...

kara hareli kutsal düş,
istediğim resimde gömülüymüm artık,
sen yemişin kaderini gözetirken....

Neslihan Çelik

Haylaz

bir haylaz sözcüktü
parmaklık dinlemedi
asırları yüklenmiş sözcüklere kavuştu,
cümleler kurdular ağlaşarak
cümleler kurdular güle oynaya
tembel düşlere inat.
yırtıcı bir sıcak kemirirdi böyle zamanlarda
evcil türlerini
aman cümlede yattığımız yer değişmesin diye
debelenirlerdi
ağzında çiğnerken sahipleri.
kulaklarından tutulup atılırken haylaz sözcükler
bunlar kendi harflerinin derdindeydiler,
kazara yoldan çıkmamak için
telaşla yürekten çivilendiler.
yetmezdi
dumana vermek gerekti
silkinmesin diye bezgin sözcükleri,
böylece daha bir yerleştiler oyuklarına
ah bir de sufle alırken yakalanmasa...
olsun
ne kazanırdı sanki
olsa kendi dilinin fedaisi
nasılsa kimse bilmezdi
gölgesinin arkasındaydı gözerimi.
ama
bilen bilir
haylazlar düştükleri yerden başlarlar
inatçı bir imecede elleri
ve avaz avaz
kıymıkları atarlar.

Neslihan Çelik

Hep

bulutları emzirir
her damlasıyla kirpiğinin,
gidilmiş yollar iskele gözlerine
ve mavi bir ıslık güneşin dilinde,
nazlı nazlı geçit verir dağlar
denizmen kuşlar koşmaktadırlar,
tüm şehir uykudadır
sadece yağmur ayaktadır.

Neslihan Çelik

İzlek

ertelenmiş bir iltihak bu
geç kalan susturulmuş bir ritme
her siperi ben kazmasam da
çarpılarak çekilmekteyim hücrelerime.
çoktan beyaz bayrak dikmişim
geçtiğim sokakların isimsiz nasırına
her gün yeniden doğduğundan
öldüğü fark edilmeyen
bir zaferin gölgesiyim.
kaçıncı esir kampı bu
kırlangıç fırtınası kapanmış yüzüme
sisten sürgüyü çekip açabilir miyim bu sefer
gücüm yok ardındaki bulutu sevmeye.

Neslihan Çelik

Lal-şarkı Tadınsa Sözler

ırmak göğre ellerini açar mı
kuş kanadı hepten yere konar mı
alev topuysa lokması fikrimin
bir deri bir kemik kalmış toprağım
o zaman
ya yerim ve yanarım
o zaman
ya açım ve ölüyüm...
ölü isem sesim diri duyar mı
yanan soluk ısıldayıp durur mu
sönüyorsa gözüm feri neyleyim
su yüzüne kendi yüzüm çizeyim
o zaman
ya közüm ve diriyim
o zaman
ya buzum ve gömütüm
Neslihan Çelik

Merdiven

sildiğimiz cümlelerden bir öykü dererler
yetim bir merdiven bizde kalan
hep kendi sonları bize iz
bu kez
kendi öykümüze çıksın basamaklarımız
Neslihan Çelik

Nasıl

döke döke soluk bir tutam
düşe yaza kaçak bir seher
ferman eyle, rüzgar gülü
demir atsın bu kıyıya
ya alesta alabora.
göçmen gözü yurtsuz kalbi
bilmem
nasıl sızmış tabyalarıma
kimin ahı kimden çıkmış
anlasam hangi gülüş
bende kısır kalmış.
anlasam hangi gölge
bende esir kalmış
Neslihan Çelik

O'na...

sorarsa bir celali ömür biç derim
sormazsa bir fidana cansuyu...
ben kucaklayayım darında rehin yolcuları
nöbetçi teşrifatçı ilan ettim kendimi...
set olayım kunduz vakti yerin yüzüne
şantaj lüzum yok
bağışlama beni

Neslihan Çelik

Onlara

nehir düştü bir kelime
ateş sağdı ağır ağır
badem gözlü gökyüzü
uykuya durdu,
mateme sağır.
Söyle kandil
bu nasıl rüzgar,
kulağım kum torbası
kalkışmış bize çığlıklar.
ölüm nafile miydi
tanıksız mıydı bu yaşlı şölen,
kırkı çıkmıştı ağıtların
çoğu kırkına varmadan.
sus kandil
diri baş nefessizken bıcare
sustuysan, sus...
döne döne parlarken sen her adımda
el vurdular turnalarına
sustuysan sen, hep sus...
sön kandil
seyreylersen bir daha, sön
masalsan beşiğinde yüreğime
ya sen beni
ya ben seni....

Neslihan Çelik

Pervane

talân ettiler soylu kirpiklerini
kabul etmedi,
toprak giyindi çocukların.
kuytular ev
evler kuytuyken sabahsız kadınlara
dili tekti, kahrı yekti vahşetin.
ama ışksız kalmaktansa, pervane olmuş bir hülyaya
canı tek, gönlü yek çocukların.

Neslihan Çelik

Saat

intiharıma kurdum saatimi
ceviz kabuğumda uyur gibi yaptım
uyandım
su rengi gözlerime dokundum aynada
avuç çizgilerimde yürüyordu terkettiklerim.
yabandı yeniden
bu garip menzile damarlarım.
fazlasıyla dayandı sarıçam,
şu yerküreye
varın siz tapının.

Neslihan Çelik

Salıncak

şiiirine terk bir şair misali
gözlerine yumar karşı duvarın çiziiğini.
tek hamlede yüzü gözü dağılmış kentin
hala çok güzel.
hala ağır.
çekip altından alacak bir dakika sonrasının
taburesini.
tarçın kokulu bir kahve fincanı düşecek yere.
su berraklaşacak.
Bir gölge salıncağıııı...

Neslihan Çelik

Sarkaç

bir serçe pençesinde mürekkep izler bıraka bıraka gidişime
en zoru hazırlık yapmakmış dedim
desem de amansız olanı
tarafsız kalmasıymış tüm uğraklarımın.
bir tek nereye diyen göz yok gözlerimde
yedekledim susuşumu.
ben anlamadım ama herkes anlamış galiba dedim
oysa nasıl da aşınaydı bu su bu karanlığa
hep kaçtım
kaçmaktan kaçabilecek miyim bu kez dedim
sanki her adım toprağın ritmini vuruyordu
velhasıl tüm parmaklar kendi silüetini yontuyordu
bir duran tutsa ellerimi dedim
etrafında döne döne uyurdum belki
ben kaybeder
o bulurdu
ben hatırlar
o unutturdu
yok istemem
kimse değmesin mahzenime
kendi arkında böbürlensin elin kelimesi
çünkü
sadece korktuğumdan yine kuracağım saatimi sabaha
bir sebebimi atmamak için bensiz esen rüzgarın ağusuna
öteleye öteleye ne de gerildi bu saçma sarkaç,
ne kadar şımarmış bu kentin gözyaşları.....
kimse nereye demedi
bense ya yine diyordum
ya boşuna gidiyorsam
ne de zor hazırlanmıştım gitmeye
nasıl da zormuş hoşçakal demek kendi yürüyüşüme.

Neslihan Çelik

Son Kez

bu kez göğüs kafesinden yıldızlar kaymazsa
yurt edindiğim çiçeklerin,
son kez beklet akşamlarımı.
muhacir sözlerim
ne yapsam beni dinlemiyor,
kim silmiş kayıp çizgilerimi
bulamadım,
delişmen dizlerim
ben istesem de gökmüyor

Neslihan Çelik

Neslihan Çelik

Son'a Giden

yine
estirip küskün bir yel,
sona yordun sessizce.
sahipsiz bir sırrın göç ettiği
kırgın bir kalem gibiydi gölgen,
bir o kadar da bezbaş.
ötücü kuşlar kadar tezattı
emanet verdiğin sesin
toprağa.
tek boşluk yoktu hissetmediğin,
bilmediğin bir zamandan ekleyerek gözlerini,
boşluğu boşluğa sabitledin.
beynin her an yendiği yerçekimi değildi rakibin
ne de bir hayalin arşınladığı mahşer.
dalga dalga süzüldükçe rüzgarla,
istemsizce sızan havaydın.
belki bir kıyının ağzında kalan son köpük.
ama son yoktu,
son sendin.
sen sana devrolurken bitmeyendin.
son, ışık geçirmeyen dağarcık.
ve artık boşluk yoktu.
zaten boşluk yoktu.
yine,
tozu silkelenen bir tını
toza bulanacak bir yerde.

Neslihan Çelik

Soru

iliştirip ağızını soğuk bir çeşmeye
-vardiyaşı bitmiş beşuş iklimim
tanımadiğım bir kentte-
son damlasını azat etmiş
bir dimağ yudumlar mısın.
gözlerin, silyon feneri.
pişman olmadan esirgediğin mavi kanadından,
usulca kapatıp,
nefesine astığın kıızıl sinek kuşunu
uyandırmadan,
odadan çıkar mısın.
söyle gökyüzü.
yakasından çekiştirip bir afacan bulutun,
benimle susar mısın.

Neslihan elik

Sus

yağmayi haketti bu damla
hem sen demledin.
bulutlarım renk renk
toprağın tualim
ama yine
ve yine
kıyıya vurmuş sesim...

Neslihan Çelik

Neslihan Çelik

Şarkı Tadında Sözler, "Son"

başsız bir ıslık gibi beklemek
önü belli sonu belli,
en şaşkın haliyle koşarsa
dinlenirken dolar peteği.
dalgacı bir evren dudağında
kimine zor da
 çökerse
 yerine koyar belki başını.
kimine çok zor
 tazeler
 belki yağdanlığın kanını.
beklerken bir de ne görsün
ateşte unutmuş beşer yüreğini

Neslihan Çelik

Tan

el koyup akına
atan sensen alan benim.
mil çekene hürmetkar
el edene kör ayvaz
adem sensen saki benim.
alay sensen dillenmek ben
yalan sensen gövdem diken
bir sensen iki benim.
gece sensen tan yarenim
geceyi ateşe verdim

Neslihan Çelik

Teselli-şarkı Tadında Sözler

tutunur damla suya tutunur
tutunur yaprak dala tutunur
tutunur el yaşama kopulur
sayılır saatler başucunda.

ne anladın bir kez
bir şey için inat etmediysen
ne gördün bir kez
kendi yüzünü görmediysen
ne yürüdün ne koştun
hep aynı yolda aynı kabukta
ne aktın ne kurudun
hep aynı tasa aynı merakta...

yayılır rüzgar güle yayılır
yayılır ses sessize dağılır
kapanır el avuçta kapanır
ne bıraktın kendi avucunda.
Neslihan Çelik

Tünel

sağır suskunluğunda kalmış
tüm hazırlıkları pandomim kılıklı
ve ekmek kırıntıları düşmüş
bir masayı siliyor parmakların ayazı.
kazıyor elde gece
sürüyor ayak uçlarında debelenen uykuyu
deşe deşe,
patlat şu tüneli!
toprak yavaşça girmeden dişlerine
şu kürdan kostümünü yak!
her kibrit buna yarar
bilir bunu tüm kaçaklar
ve de
her ateş
kendi kıvılcımına diner.

Neslihan Çelik

Unutma

her sabah elin yine vaha
ötesi patikan olsun,
tutuşturup çeperini
aklına mihlanan yazgının,
kahkahaya dur kederli bir yokuşta.
unutma
yazağı da silenı de bilir
yüregın susadıkça....

Neslihan Çelik

Yangın

kimsesiz yangınlar besteler
buzdan yürekler,
gökler aklamaz sizi
toprak aklamaz,
çadırdan kefen giymiş bebekler
ağıtlar kundaklar gülen yaşlarınız.
bak ürkek fırtına kuşları
bak uzaksız kardan ellerimiz
her perdede selam verir şefkatgiller
bizimse
aynı bozgundan tanışıklığımız.

Neslihan Çelik

Yer Aç

uzandım
hazırım,
yıldızlar saçlarından parmaklarımda
kimliksiz bir ağır göğsümdeki
rüzgarın bahsi var kulaklarımda.
beynim uçurum
beynim çöl
beynim gök
beynim kök rüyama
unuttum
nerede sevmedim uyuşuk bedenini dünyanın
dün mü yanıtsızdım
bugün mü sessizim
dudaklarım ağır
sorarsa bana sor derim
sensen bilirsin
sensen bulursun
sensen neden günahkarım.
söyle bana.
gözlerine baka baka eğiyorum zamanı
tıkadım kulağımı serkeş mi serkeş
etrafındayım herşeyin
sensen
sadece yer aç ölü soluğuma

Neslihan Çelik